

வ ர வே இ ல் லை

“நான் ஒரு பூர்வைஷ்ணவன் ; வைதிக ஆசாரங்
களில் தவறாத குடும்பத்திலே பிறந்தவன். ஜாதியென்
றும் மதமென்றும் பிரிவு செய்யும் கொடுமையிலே
கொக்கரிக்கும் சமூகக் காற்றைச் சுவாசித்தவன். பார
தியாருக்கு ஜாதியில்லை. சமயமில்லை. வரம்பில்லை ;
வழியில்லை. அவர் வைத்தது சட்டம் ; போனது வழி.
குடும்பத்திலே அவர் ராஜா. அவர் உருட்டலும்
மிரட்டலும் குடும்பத்தைக் கதிகலங்கச் செய்யும்.
அடுத்த நிமிஷத்தில் நாய்க்குட்டிபோல் பணிந்து விடு
வார். அவரோடு என் வாழ்க்கை இணைந்து நின்றது
எனக்கே ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகிறது.”

இவ்வாறு அவர் சொன்னார். அவர் வேறு யாரு
மல்ல ; குவளைக் கிருஷ்ணமாசாரியார்தாம் ; குவளைக்
கண்ணன் என்ற பெயரால் பாரதியார் தமிழ்ப்
பாட்டிலே பதித்துவைத்த பெரியார் அவர்.

பெரியவரென்று சொல்லும்போது அவருடைய
உருவப் பெருமை, உள்ளப் பெருமை எல்லாம் ஞாப
கத்துக்கு வருகின்றன. வாழ்க்கையில் சாரமற்று
யமனோடு போராடிக் கொண்டிருந்த கடைசிக்
காலத்திலே அவர் பேசிய பேச்சு, பாரதியாரைப்
பற்றியதுதான்.

“எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிவிடுகிறேன்.
நீங்கள் ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். தமிழ்நாட்டில்
பாரதிவிழா எல்லாரும் கொண்டாடுகிறீர்கள். ஒரு

வேண்டுகோள் விடுக்க விரும்புகிறேன். பாரதியா ரோடு பழகிய நான் அவர் வாழ்க்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்தவன். நல்ல வஸ்து நெடுநாள் உலகத்தில் தங்குவதில்லை. அவர் போய்விட்டார். எனக்கு ஏதாவது பொருளுதவி செய்தால் பாரதியார் வீழாவில் ஒரு சிறந்த கடமையை நிறைவேற்றினதாக இருக்கும். இதை நாலு பேரிடம் சொல்லிப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் செய்யவேண்டும்" என்று அவர் சொன்னார். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அதற்குள் அவர் பாரதியாரைத் தேடிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

*

*

*

பாரதியாரைப் பற்றி யார் விசாரித்தாலும் அன்போடு அவர் பழைய ஞாபகங்களைச் சொல்லுவார்; சொல்லும்போது இன்னும் பாரதியார் அருகில் இருப்பதாகப் பாவித்துக் கொள்வார்போல் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அவருக்கு அந்தச் சமாசாரங்களை விவரிக்கும் போதெல்லாம் அவ்வளவு உத்ஸாகம் இருக்க நியாயமே இல்லை.

அவர் தொண்டையிலே ஒருவிதமான கரகரப்பு, தொண்டைக்குள்ளே ஏதோ அடைத்துக்கொண்டது போல இருக்கும். அதனோடே அவர் பாரதியார் பாடல்களைப் பாடுவார். அவர் பாட்டிலே ராகம் இராது; இனிமை இராது; பாவம் இராது. ஆனால் ஒருவகையான ஜீவன் மாத்திரம் இருக்கும். பாரதியார் பாடிப் பாடிக் கேட்டு அதிலே ஊறி ஊறிப் பழகி, அன்போடு தாமும் பாடிப் பாடி இன்பமடைந்தவர் அவர். காலம் பாரதியாரையும் அவர் பழக்கத்தையும் மறைத்துவிட்டது. 'குவளைக் கண்ண'னுக்கும் வயசாகி விட்டது. அடிக்கடி பாடச் சந்தர்ப்ப

மும் இல்லை. ஆயினும் அந்தப் பழைய அன்பு, அந்தப் பழைய இன்பம், பாரதியாரது பாடலைச் சொல்லும்போது அவருக்கு இருந்தனவென்பதை அவரிடம் பாடல்களைக் கேட்ட யாவரும் எளிதில் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம்.

புதுச்சேரியிலே பாரதியாரை ஊன்ற வைத்த தற்கு மூலமாக இருந்தவர் குவளைக் கிருஷ்ணமாசாரியார். அவருக்கு எப்போதும் உற்ற தோழருமாக இருந்தார். கிருஷ்ணமாசாரியாருக்கு இளமை முதலே சாமியார்களைக் கண்டால் அதிகப் பிரியமாம். பல சாமியார்கள் அவருக்குப் பழக்கம். அவர்களை ஒவ்வொருவராகப் பாரதியாருக்கும் பழக்கம் செய்து வைத்தாராம். கோவிந்தசாமி, குள்ளச்சாமி, யாழ்ப்பாணத்துச்சாமி - இந்தச் சாமிகளெல்லாம் குவளைக் கண்ணனால் கிடைத்தவர்கள்.

“கிருஷ்ணா!” என்று அன்புடன் ஒருமையிலே கூப்பிடுவாராம் பாரதியார்.

*

*

*

கிருஷ்ணமாசாரியார் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு இரண்டிலும் அறிவு வாய்ந்தவர். 1912-ஆம் வருஷம் ‘ராவி’ கம்பெனியிலிருந்து உத்தியோகம் தருவதாகக் கடிதம் வந்ததாம். அதைக் கிருஷ்ணமாசாரியார் பாரதியாரிடம் கொண்டுபோய்க் காட்டினார். அந்த மனுஷ்யர் சிறிதேனும் தயாதாகிண்டாயினி அதைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டாராம். திருவண்ணாமலையில் அந்தக் கம்பெனியார் சில வேலைகளை நடத்தி வந்தபடியால், அங்கே வரும்படி கிருஷ்ணமாசாரியாருக்கு உத்தரவு வந்திருந்தது.

பாரதியார் உத்தரவைக் கிழித்துப் போட்டவுடன் கிருஷ்ணமாசாரியார், “என்ன இப்படிச் செய்து விட்டீர்களே?” என்றார்.

ஓ. வ. 7

“கிருஷ்ணா, நீ திருவண்ணாமலைக்குப் போய்விட்டால், எனக்கு இங்கே யார் துணை?” என்று பாரதியார் கேட்டார்.

“வாஸ்தவம். நமக்கு இவர்துணை; இவருக்கு நாம் துணை” என்ற திருப்பதியோடு அவர் இருந்துவிட்டார்.

* * * *

“பாரதியார் என்னை முதலியார்கள் வீட்டிலெல்லாம் சாப்பிடச் சொல்வார். முதலில் நான் மறுத்தேன். எங்கள் வீட்டுக்குத் தெரிந்தால் தலைபோய் விடுமென்று சொன்னேன். நாளாக நாளாகப் பாரதியாருடைய பழக்கம் சிறிது நேரம் அவரைப் பிரிந்திருப்பதுகூடப் பெரிய தன்பமென்று தோற்றச் செய்துவிட்டது. அதனால் சில ராத்திரிகளில் மாதா கோஷல் வீதியிலுள்ள லோகநாத முதலியார் வீட்டில் அவரோடு சாப்பிட்டிருக்கிறேன்.”

“உங்கள் வீட்டுக்கு இந்த விஷயம் தெரியாமலே இருந்ததா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“குறிப்பாகத் தெரியும். தெரிந்து என்னை என்ன செய்யமுடியும்? என்னை ஒரு ‘தத்தாரி’ என்று நினைத்து விட்டார்கள். பாரதியாரையே அப்படி நினைத்தவர்கள் எவ்வளவு பேர்? அவருடைய தோழனுக்கு மாத்திரம் அந்தக் கௌரவம் வருவது கூடாதா?”

சுவளைக் கிருஷ்ணமாசாரியாரைக் கடைசி முறையாகக் கண்டபோது அவர் மிகவும் மெலிவாக இருந்தார். “நான் இன்னும் இரண்டு நாளில் ஆஸ்பத்திரி போகப் போகிறேன். பாரதியாரோடு போய்ச்சேருங்காலம் வந்துவிட்டதென்று தோன்றுகிறது. ஏதாவது பத்திரிகையில் வெளிவந்தால் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்புங்கள்” என்று மேல்முச்சு வாங்கிக்கொண்டு அவர்

சொன்னார். எனக்கும் உடனிருந்த நண்பருக்கும் வயிற்றை என்னவோ செய்தது.

“‘யோகசித்தி’ பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

“படித்திருக்கிறேன்.”

“ஒரு விஷயம் சொல்லுகிறேன் ; கேளுங்கள்.”

“ஐயோ! உங்களுக்கு மேல்முச்சு வாங்குகிறது. உங்கள் உடம்பு செளக்கியமாகி வந்த பிறகு சாவகாசமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேனே.”

“அவகாசம் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது. இப்பொழுதே மெல்லச் சொல்கிறேன்” என்று அவர் வற்புறுத்தினார்.

எங்களுக்குக் கேட்பதில் ஆசைதான் ; ஆனால் அவர் இருந்த நிலையில் அவரைப் பேச அநுமதிப்பது பெரும்பாவமாகத் தோற்றியது. அவரோ சொல்லித் தான் தீருவாரென்று தெரிந்தது. பாரதியார் பேச்சை மூச்சிருக்குமட்டும் பேசவேண்டுமென்று சங்கற்பம் செய்து கொண்டவரைப்போலக் காணப்பட்டார்.

“புதுச்சேரியிலே வீராசாரி பிள்ளை தோப்பு என்ற ஒரு பெரிய தோப்பு இருக்கிறது ; நாலு ஐந்து ஏக்கரா பூமி விஸ்தீரணமுள்ளது. அங்கே ஒரு குளமும் பங்களாவும் உண்டு. பாரதியார் அடிக்கடி அந்த இடத்திற்குப் போய் உல்லாசமாக இருந்து வருவார். ஒருநாள் சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து அங்கே காலை யில் போனார். நானும் போயிருந்தேன். அந்தக் குளத்திலே ஸ்நானம் செய்தோம். சாப்பாட்டையும் முதலியார் வீட்டிலிருந்து அங்கே வருவித்துவிட்டார். எங்கள் எல்லோருக்கும் சேர்த்து வருவித்தார்.

“நான் முதலியார் வீட்டில் ராத்திரி வேளையில் சாப்பிடுவது உண்டு. ஆனால் அப்போது அவ்வளவு

பேருக்கு நடுவில் அந்த உணவைச் சாப்பிடுவதற்குச் சிறிது லஜ்ஜையாக இருந்தது; 'கிருஷ்ண, நீ சாப்பிடத்தான் வேண்டும்' என்றார் பாரதியார்; 'வேளாளன் கொடுக்கிற அரிசி உதவும்; சோறு உதவாதா?' என்று கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார். எனக்கு அவரோடு வாய் கொடுக்கத் தைரியம் இல்லை; பேசாமல் நானும் சாப்பிட்டேன்."

நடு நடுவே அவர் பெருமூச்சு வாங்கிக்கொண்டே சொன்னார். அவர் சாப்பிட்ட கதையை முடித்த வுடன், "போதும்; பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்; சிரமமாக இருக்குமே" என்றேன்.

"இந்த விஷயம் அவ்வளவு முக்கியம் அல்ல; நான் சொல்ல வந்த சமாசாரமே வேறு" என்றார் அவர்.

"கொஞ்சம் சிரம பரிகாரம் செய்துகொள்ளுங்களேன்."

"அதற்காகத்தான் இதைக் கேட்கச் சொல்கிறேன். பாரதியார் அன்றைக்கு யோகசக்தியைப் பாடிக் காட்டினார். ஆஹா! எத்தனை உத்ஸாகம்!"

எங்களைப் பார்த்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த குவளைக் கிருஷ்ணமாசாரியார் தலையை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டார். ஒரு நிமிஷநேரம் அப்படி இருந்துவிட்டு மறுபடியும் எங்களை நோக்கும்போது கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டார். அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டபோது இப்படிச் செய்வதைப் பல முறை பார்த்திருக்கிறேன்.

துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ஒரு மீடறு எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டார்.

விண்ணு மண்ணுந்தனி ஆளும்—எங்கள்
வீரை சக்திநீன தருளே—என்றன்
கண்ணுங் கருத்துமெனக் கொண்டு—அன்பு
கசிந்து கசிந்துகசிந் துருகி

என்று பாட ஆரம்பித்துவிட்டார்.

“என்ன இது? பாட அல்லவா ஆரம்பித்து விட்டீர்கள்? உங்களுக்குச் சக்தி இல்லையே! வேண்டாம். நிறுத்துங்கள்.”

“பாரதியார் பாட்டைச் சொல்லும்போது உயிர் போனால் போகட்டுமே; அதைக் காட்டிலுமா வேறு ஆனந்தம் இருக்கப் போகிறது!”

அந்த வார்த்தைகளிலேதான் எத்தனை ஆர்வம்! பாரதிப் பித்துக்குத்தான் எத்தனை வன்மை?

அவர் பதினைந்து நிமிஷம் யோகசித்தியிலிருந்து பல பாடல்களைச் சொல்லித்தான் நிறுத்தினார். அவர் எங்களுக்காகவா சொன்னார்? இல்லை, இல்லை; தமக்காகவே, தமது இன்பத்துக்காகவே, அந்தப் பழைய காட்சிகளை உள்ளத்திலே கண்டு அநுபவிப்பதற்காகவே அவர் பாடினார்.

“நான் ஏழை; அறிவில்லாதவன். அவர் எனக்கும் தமது செய்யுட்களிலே ஒரு ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறார். ‘கிருஷ்ண, பொருட் செல்வம் அழிந்து விடுமடா; கவிச் செல்வம் தருகிறேன் உனக்கு’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்...” இந்த வார்த்தைகளைக் குவளைக் கிருஷ்ணமாசாரியாரோடு பழகிய யாவரும், ஒரு முறையல்ல, பல முறை கேட்டிருப்பார்கள்; இந்த வார்த்தைகளை அவர் சொல்லும்போது அவருக்கு இருந்த சந்தோஷத்துக்கு ஈடும் உண்டோ?

“சரி, போய்வாருங்கள்; உடம்பை ஜாக்கிரதை யாகப் டார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று நான் சொல்லி அவரை ரிக்ஷாவில் ஏற்றினேன்.

“இந்தச் சரீரமே அநித்தியமென்றால் அதை ஒட்டிய அவஸ்தைகள் நித்தியம் ஆகுமா? - என்று பாரதியார் அடிக்கடி சொல்வார். நான் போய் வருகிறேன்.”

அவர் போவார்; வரமாட்டாரென்று எங்களுக்குப் பட்டது; அவர் உடம்பு, மலைபோல இருந்த சரீரம், - கரைந்து தளர்ந்து போனதிலிருந்து அப்படி நினைக்க வேண்டியிருந்தது. நாங்கள் நினைத்தபடியே தான் நடந்தது: அவர் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்; பிறகு வரவே இல்லை. பாரதியார் வந்தால் வருவார்.